

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 15. listopada 1895.

List 46.

Razlaganje apostolske vere.

Spisal sv. Tomaž Akvinski.

I. Člen.

Verujem v Boga Očeta, vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje.

(Dalje.)

Tretji odgovor pa je, da, če bi človek ne hotel ničesa družega verjeti kakor to, kar bi spoznal, bi gotovo ne mogel na tem svetu živeti. Kako bi pač zamogel kdo živeti, ako bi drugemu ne verjel? Kako bi tudi verjel, da sta njegov oče in mati res njegova oče in mati? Potrebno je toraj, da človek verjame drugemu o tem, česar sam od sebe ne more vedeti: nikomur pa ne smemo tako verjeti, kakor Bogu. Oni tedaj, ki ne verujejo besedam vere, niso modri, marveč neumni in ošabni, kakor pravi sv. Pavel (1. list do Timoteja, 6, 4): „Je napuhnen in nič ne ve.“ Zato tudi pravi sv. pismo (2. l. do Timoteja, 1, 12.): „Vem namreč, komu sem verjel in sem prepričan“ in (Sir. buk. 2, 8): „Kateri se Gospoda bojite, mu verjemite.“

Na četrtem mestu pa je odgovor: Bog dokazuje, da je to, kar vera uči, resnično. Če bi namreč kralj poslal pismo s svojim pečatom zapečaten, bi si nikdo ne upal reči, da ni to pismo izšlo po kraljevi volji. Gotovo pa je, da je vse, kar so svetniki verovali in nam o Kristusovi veri izročili, zapečaten s pečatom Božjim, ta pečat kažejo ona dela, katerih nobena stvar sama ne more storiti: in to so čudeži, s katerimi je Kristus poterdil besede apostolov in svetnikov.

Ako mi pa porečeš, da nikdo ne vidi, da se čudeži godé, ti odgovorim takole: Znano je

namreč, da je celi svet častil malike in preganjal Kristusovo vero, kakor zgodovina pripoveduje o malikovalcih. Toda kmalu so se vsi obrnili h Kristusu: modri, imenitni, bogati, močni, veliki po pridigovanju neimenitnih, ubogih in malega števila spoznavalcev Kristusovih. Ali je tedaj to dejanje čudovito, ali pa ni? Ako je čudovito, potem je v tem slučaju čudež. Ako ne, pravim, da ni moglo biti večjega čudeža, kakor da se je ali svet brez čudeža spreobrn timer. Družega dokaza ne iščemo več.

Tako tedaj nikdo ne sme dvomiti o veri, ampak verjeti to, kar uči vera, bolj kakor to, kar vidi: kajti vid človeka lahko goljufa, spoznanje Božje pa nikdar ne goljufa.

Verujem v enega Boga. Med vsem, kar morajo verniki verovati, je to namreč, da je en Bog. Premišljevati pa je treba, kaj pomeni ta beseda — Bog: kar ni družega nič nego vladar in vzderževatelj vseh stvari. Oni tedaj veruje, da on vse stvari tega sveta vlada in vzderžuje. Kdor pa veruje, da se zgodi vse le po slučaju, ta ne veruje, da je Bog. Ne najdemo namreč tacega neumneža, ki ne bi verjel, da se naravne stvari vladajo, vzderžujejo in urejujejo; ker verše se v nekem redu in v gotovem času. Vidimo namreč, da se solnce in luna in zvezde in vse druge naravne stvari deržé odločenega teka; to bi pa ne bilo tako, če bi bile zgoli slučajne: če bi torej kdo bil, ki ne veruje v Boga, bi bil neumen. „Dejal je neumnež v svojem sercu: Ni Boga“ (Ps. 13. 1): So pa nekateri, ki dasi verujejo, da Bog vlada in vrejuje vse naravne stvari, vendar ne verujejo, da Bog dejanja človeška že naprej vidi, ki ne verujejo, da Bog dejanja človeška vravn timer. Vzrok tega

je, ker vidijo, da se na tem svetu dobrim ljudem slabo godi, slabim pa dobro; to pa na videz uničuje previdnost božjo z ozirom na ljudi: oni govore kakor Elifaz Jobu (22, 14): „Sprehaja se po tečajih neba in našega ne povdarja.“ To je pa zelo neumno. Kajti godi se jim tako, kakor če bi kdo nevešč zdravilstva videl, kako daje zdravnik jednemu bolniku vode, drugemu vina, kakor že to umetnost zdravilstva zahteva, in bi verjel, da se to godi slučajno, ker ne ume zdravilstva, katera to dela iz pravega vzroka, da namreč jednemu daje vina, drugemu vode. Tako je tudi pri Bogu. Bog namreč iz tehtnih vzrokov in po svoji previdnosti uravna to, kar je ljudem potrebno, in zato nekatere dobre ljudi z nadlogami obiskuje, druge hudobne pa v vgo nih razmerah pusti. Zato je tak človek, ki veruje, da se to godi slučajno, neumen in tudi kot tak velja: to pa se godi zato, ker ne pozna modrosti božje in vzroka njegovega delovanja. (Job 11, 6). „O da bi ti pokazal modrost skrivnosti in kako mnogotera je njegova postava.“ In zato treba je terdno verjeti, da Bog vlada in urejuje ne samo naravnih stvari, ampak tudi dejanja človeška. (Ps. 93, 7), ter pravijo: Gospod ne vidi in Bog Jakobov ne vé. Spoznajte, vi neumneži zmed ljudstva, in vi nespametni vendar enkrat razumite! „Mar on, ki je uho usadil, ne sliši? ali on, ki je oko naredil, ne vidi? . . . Gospod vé misli človekove.“ Vse toraj vidi i misli i skrivne želje. Zatoraj so dolžni ljudje dobro delati, kajti vse, kar mislijo in delajo, je božjemu pogledu odkrito. (Hebr. 4, 13.) „Vse je golo in odgernjeno pred njegovimi očmi.“ Treba pa je pred verjeti, da je ta Bog, ki vse vlada in vravnava, le jeden Bog. Vzrok temu pa je, da je ta red, po katerem je množina urejena, dobro urejen in da je vladan od jednega, kajti množica gospodarjev često vzbuja prepir med podložnimi: ker pa božje vladanje daleč presega vladanje človeško, je očitno, da ne vlada svet več bogov, ampak le eden. So pa štirji vz. oki, zakaj da so si ljudje mislili več bogov. —

(Dalje sledi.)

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev.

(Konec.)

125. **Sv. Magdalena na Gori:** 1 ciborij s plaščekom, obhajilno burzo in štolo, 3 koretlje 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.

126. **Sv. Trije Kralji na Verhu:** 1 obhajilno štolo in burzo, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

127. **Cirknica:** 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pal, 10 purifikatorjev, 11 rutic za lavabo.

128. **Begunje pri Cirknici:** 6 korporalov, 6 pal, 10 purifikatorjev, 11 rutic za lavabo.

129. **Babno Polje:** 1 rudeč mašni plašč.

130. **Grahovo:** 1 bel mašni plašč.

131. **Planina pri Rakeku:** 3 koretlje.

132. **Stari Terg pri Ložu:** 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.

133. **Studeno:** 3 koretlje.

144. **Razderto:** 1 rudeč mašni plašč.

135. **Sempeter na Notranjskem:** 2 oltarna perta, 1 obhajilno burzo in štolo.

136. **Ternovo na Notranjskem:** 3 mašne srajce, 9 humeralov, 3 cingule.

137. **Knežak:** 1 bel mašni plašč.

138. **Nadanje Selo:** 1 vijoličen mašni plašč.

139. **Vipava:** 1 velum.

140. **Planina pri Vipavi:** 1 bel mašni plašč, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.

141. **Poddraga:** 1 vijoličen mašni plašč.

142. **Št. Vid pri Vipavi:** 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.

143. **Verhpolje pri Vipavi:** 6 korporalov, 6 pal, 10 purifikatorjev, 11 rutic za lavabo.

144. **Šturije:** 1 vijoličen mašni plašč.

145. **Podkraj:** 3 koretlje.

146. **Budanje:** 1 velum.

Hvaljen in češčen bodi na veke božji Zakrament presv. Rešnjega Telesa.

V Ljubljani, sv. Terezije dan 1. 1895.

Vodstvo bratovsko,

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Kropa, 4. nov. 1895. Naj dostavim nekatere reči bolj natanko, kar je pokojni Msgr. Mih. Potočnik storil za Kropo:

1.) Iz svojega je pomagal popraviti podružnico M. Božje, imenovano „kapelico“.

2.) Stranska oltarja v župni cerkvi prenovil je iz svojega.

3.) Za novo bandero daroval je 100 gld.

4.) Za župno cerkev in kapelico je kupil po 6 mesingastih svečnikov.

5.) Za obhajilno mizo, tlak v prezbitarij in stopnice pred oltarjem je daroval 800 gld.

6.) Za stopnice s terga do župnišča je dal 300 gld.

7.) Za zvonik pri župni cerkvi 600 gld. in za uro 100 gld.

8.) Za novo župnišče 400 gld.

9.) Za uboge v Kropi je naredil vstanovo s 3000 gld.

Kot deček in dijak je bil pokojni gospod vedno veselega duha. Prav rad je lovil tiče. Te je menda še v starosti zelo ljubil.

Pristavek. Pokojni stoljni prošt prečastiti gospod Jožef Zupan, enako velik dobrotnik za Kropo, ako je kjer si bodi predstavljal svojega draga rojaka in sošolca Mih. Potočnika, je imel že navado vselej pristaviti: „Midva sva tiče skup lovila.“

V svoji priprosti nedolžnosti je rad pripovedoval dogodbe kacega tiča pevca, in ako ga je hotel pokojni brat č. g. Anton župnik ali kak prijatelj razveseliti, je najbolje pogodil, da je njegovo tičjo družinico pomnožil s kakim pridnim gostolovcem. Naj mu zdaj pridno pevajo z angeljci vred na njegovem grobu.

Iz juga Slovenije. (Besede o volitvah. Povodnji. Katoliške naprave in njih stiske. Škofovo obiskovanje.) Satan, mesenost in napuh po laži-liberalstvu in framasonstvu imajo premnogo opraviti pri volitvah poslancev v deželne, državne in druge zборе in skupščine. Velepotrebnost in koristno bilo bi, da v rimokatoliški kerščanski Sloveniji že skoro zmaga pravi kerščanski duh. Živa vera Kristusova, rimo-katoliška, naj bi prešinjala, oserčevala in vodila ljudstvo slovensko, može izbornike, odbornike in zastopnike naroda v deželnih, državnih in drugih zborih.

Kadar bodejo voljeni le pravi, živoverni, istinito kerščanski in temeljito narodni sinovi matere Slovenije za zastopnike v take skupščine, onda dčli bodejo blagornejši časi za Slovenijo in narod njen. In kadar se zgodi to po vsej Avstriji, večino še kerščanski rimo-katoliški, onda bode draga nam Avstrija očiščena, ozdravljena, krepka, zopet lepa, častna in draga.

Le polovičarstva ne v kerščanski in narodni stvari, niti biti mevžasti, jezičasti, spremenljivi, le sebi časti- in dobička-željni kristijani in narodnjaki! Dandanes je mnogo takovih mož-babél, koji pristopijo tje in deržijo tam, kjer jim kaže iz dohaja več dobička in vgodnosti. Mnogo jih po sredini med laži-liberalci in konservativci, med kristijani in framasoni, vedé in nevedé, menca, se na jedno in drugo stran naklanjajo, jedenkrat s temi, drugokrat z onimi derže; ako se dade, pa tudi z obojimi ob jednem. So pa tudi nekakovi „tolerantni“, mehki in gimnastični kerščani-katoličanje, ki se vedno ogibljejo, kimkajo na vse strani, za pravice sv. vere, Cerkve in naroda ne upajo se možato potegniti, boriti se, za to kaj prenesti in preterpeti. Zbog tega je silno potreba odločnih, korenitih, jedernatih, živovernih, kerščanskih rimo-katoliških slovenskih mož, osobito v občinskih, šolskih, deželnih in državnih zastopih; ker je pa takovih mož vse premalo, potreba je takove iz mladeničev in dečkov zgojiti in izučiti. Le „pajacelnov“ ne, koji imajo na vsako stran drugačno obleko in drugo barvo! —

Hervaško okolo Siska in dalje doli proti Slavoniji je po ravnici vse zalito s silnimi vodami; videti je, kamor se oko ozrè, kakor morje, iz kojega se vidijo šume in malo vzvišeni kraji, slično otokom. — Tudi krasno prjedorsko ravnico so potoki silno narastli in reka Sana večino zalili in poplavlili. O ubogo ljudstvo, koliko ima terpeti, mnogo poljskih pridelkov, z veliko muko in znojem pridelanega živeža se je skvarilo, mnogo odnesla je voda, a zima je pred pragom! (Konec sledi.)

Verona, 27. okt. 1895. (Misijonske zadeve in srednja Afrika.) Velečastiti gospod vrednik! To pot sem nekoliko dalje prestal z dopisovanjem, zato bom pa odslej imel priliko večkrat se oglasiti v Vašem cenjenem listu.

A Bog, ki rast daje, dodeli mojemu dopisovanju zaželjeni sad — vzbujanje zanimanja za misijon v

centralni Afriki in za kongregacijo sinov presv. Serca Jezusovega.

15. t. m. smo končali osemndnevne duhovne vaje pod vodstvom enega očetov iz Milana. Navzoč je bil nekaj časa tudi Ljubljancanom znani pater Geier, ki je odpotoval potem v Afriko.

Med vajami je pristopil v našo kongregacijo neki duhovnik obreda sv. Ambrozija in nedavno poprej drugi duhoven.

In Slovenci!? Ali je v vas zamerla živa vera vaših dedov? Ali se bojite trudov in težav misijonskega delovanja? Poglejte okrog. Vsak grič, vsaka razvalina, vsako svetišče na vaših višinah, vsako znamenje ob razpotju vas spominja, kako so terpeli in merli vaši dedi za sv. vero. Zastonj terlite: „Slovenci smo,“ ako nimate žive vere pradedov.

O ekspediciji, o kateri sem zadnjič poročal, imam naznaniti še sledeče: Ekspedicijo bo vodil sam škof monsignor Roveggio. Pod njegovim vodstvom bodo 4 ali 5 patrov in 6 ali 7 lajikov skušalo po reki Kongo prodreti v osrednjo Afriko. Početje je gotovo deržno in nevarno, toda ako se posreči, odperlo se bo neizmerno naše polje. Ako se ponesreči tem, nadaljevali bodo drugi za njimi isto pot, dokler se jim ne posreči prodreti v sredinjo Afrike —

Odločilni trenotek se bliža. Treba je toraj nabrati veliko moči, da bomo terdni in močni stopili na bojišče. Kot perst Božji se mi zdi, da zadnji čas tako mnogoštevilno pristopajo v našo kongregacijo. Iz vseh krajev Evrope kliče Gospod skupaj svoje borilce.

Nedavno se je odperla apostolska šola v Tridentu za male dečke, ki hočejo postati misijonarji. Ona šteje sedaj 20 gojencev.

V kratkem se odpre tudi zavod v Brixenu. Rektorjem je imenovan pater Hajman, ki pride v kratkem iz Afrike. On in neki brat lajik ponovita 2. novembra slovesno obljube.

Slovenci, ne bojte se tudi vi nastopati poti, katero vam je tako slavno pokazal rojak naš Dr. Knoblehar.

Vse za vero, dom. cesarja, je vaše gaslo. Spolnajte to na najvzvišenejši način v misijonskem stanu. Vse za vero, katero boste oznanjevali med neverniki; vse za dom, čigar slavo boste nehoté raznašali po svetu, vse za našega presvitlega cesarja, ki je veliko-dušni zavetnik tega misijona. Ta ideja naj bi postala prava narodna ideja.

A ti se izgovarjaš, da nimaš poklica. Malokaterega vleče Gospod po sili v ta stan. Večinoma poterka on rahlo na vrata tvojega serca. In ti, kadar začutiš ta klic Gospodov, pojdi in ga zahvali za to milost. Potem mu pa odpri in poslušaj njegov glas. Ako te pa morda on res ne mara v misijonski stan, podpiraj iz doma misijonske zadeve.

Koncem priporočam Vas, vse znance, in celo domovino presvetemu Sercu Jezusovemu. —

L. Leop.

Torin. (Obširno dejanje Don-Boskovih misijonov.) Utegnil bi kdo vprašati: Kaj vender počenja Don-Boskova naprava s tolikimi mladenči, ktere skupaj spravlja iz vsih krajev in dežel? Odgovor je ob kratkem v novem oklicu do salezijan.

skih pomočnikov, kateri ima napis: „Nenavadna odprava gotovih 100 misijonarjev.“ (Straordinaria spedizione di ben 100 Missionarii.) Don Mih. Rua, Boskov naslednik, namreč pravi:

Ni še polno 20 lét, odkar je Don Bosko počel svoje sinove pošiljati v razne misijone (perva odprava je odjadrala iz Genove 14. nov. 1875) in že je polno misijonarjev salezijanskih v srednji Ameriki, v gornji Afriki in v Sveti deželi. To je zares veliko delo Božje previdnosti, katero moramo častiti in hvaliti. Dalje pripominja, da, ako se dandanes greh in spačenost ter pohujšanje tako silno razširja pa vera zatira, tako se pa po drugi strani toliko dobrega budi in poživlja, kakor ne lahko kedaj poprej, škofje in verniki zedinjeni s papežem delajo, da na novo ustane in gospoduje kraljestvo Jezusa Kristusa in se s pomočjo misijonov razširja daleč tje med divjake. Sponižno delavnostjo samo salezijanske družbe se je v teh 20 letih zlasti v južni Ameriki doseglo toliko, da se smé zanesljivo reči: spreobrnjenje Patagonije in Ognjene dežele je zagotovljeno in uglašena so pota med druge divjake in zlasti zdaj v Brazilijo in v Ekvador.

Toda bolj ko delo z delavci napreduje, večje so tudi potrebe. In v začetku so pošiljali posamezne misijonarje v ta ali oni kraj; sedaj je treba mnogih za mnoge kraje in z mnogo oprav. Posebno velike potrebe pa so zdaj.

V septembru je imela družba veliki zbor v Torinu, na katerega je prišlo tudi več misijonarjev iz daljnih krajev. Vsi so močno prosili za pomoč, vsak v svojem misijonu. Še naj večje potrebe pa so zdaj, ko se pripravlja veliko število novincev v zelo razne misijone, namreč: v Messiko, Venezuelo, Brazilijo, Argentinijo, Peru, Čili, Tunis, v Palestino in zlasti v Ognjeno deželo, kjer se misijoni nenavadno močno razširjajo; in dalje za novi vikariat Mendez in Guilaquiza med Jivarosovi ob Ravniku, ki je na novo ustanovljen od sedanjega papeža Leona XIII in izročen Salezijancem v osebi Monsignora Jakoba Costamagna, ki je bil ravno v ta namen za škofa posvečen preteklega mesca majnika.

Verhu vsega tega so se morale sprejeti nove štacije v Boloniji, in to na nujne prošnje predsednika ondotne republike, ki ni jenjal prositi, dokler ni imel zagotovila, da se pred koncem tega leta ustanovite ondi dve hiši: ena v Sukru in ena v Paz-u, stoljnici ondotne republike.

Don Rua pravi k temu: Misliti si o moji dobri pomočniki in dobre pomočnice, koliki stroški so potrebni za tolike odprave in do sto misijonarjev in redovnic Marije Pomočnice! Kaj pa prihodki za tolike množice! Veste, da vse naše upanje je na vaši dobrotnosti; mi nimamo naj manjše zaloge in od trenutka, ko bi vi nekali nas podpirati, ne bi mogli storiti toliko, kakor nič.

Zanaša se pa na Previdnost božjo, ki ga dozda ni zapustila in zanaša se, da tudi v prihodnje ga ne bo. Pri vsih odpravah mu je Bog naklonil nekatere večje podpore zraven neštevilnih manjših.

Med drugimi nagibi za pomoč je podal, da pokojni Bosko je klical dobrotnikom: „Fate che il demonio desista dal perdere le anime! Storite, da bo satan odjenjal duše pogubljeni! — Skusili bomo v

kratkem poslati pridnemu Don-Ruatu nekoliko misijonskih zbirk za omenjeno velikansko odpravo.

Slovesno prenesenje presv. Rešnj. Telesa iz nunske cerkve Loškega samostana v grajsko kapelico.

Iz stolpiča ozke line
Zvonček milo se glasi;
Čudno poje, v serce gine,
Glas njegov na vse strani.

Jesensko nebo razprostiralo se je dne 21. okt. t. l. nad prijaznim Loškim mesticem. Debela megla je pokrivala okolico, dež je počasi rosil, — pa le do sedme ure.

Iz stolpiča samostanske kapelice odmeva proti deveti uri glas zvončka, prodira goste megle ter vnema pobožna čutila v srcih meščanov. Kaj neki danes ta zvonček že ne neha zvoniti? Vedno bolj se glasi, vedno veselejši odmeva. Res je danes praznik sv. Uršule, a slovesna sv. maša je že minula, slavnostne himne so že zdavnej potihnile v samostanski cerkvi. — Sedaj pa se prikaže ginljiv spreved na samostanskem vertu: pod krasnim nebesom nesó prečastiti gospod oče Feliks Zavodnik presv. R. T., spremljajo jih štirje gospodje duhovni, vsi v prazničnih cerkvenih oblačilih. Pred njimi se pomika pod zastavo brezmadežne Device nad 150 gojenk; prvih 12 predstavlja angelje varuhe, za njimi gredo „Marijine hčere“ in druge gojenke v belih oblekah, ogernjene s tančico; slednjič pevski zbor. Za presv. R. T. sledi truma redovnic in nekaj povabljenih gospej. Dež je popolno prenehal in megla se je razgubila. Ginljivo odmeva po zraku petje gojenk sem ter tje vmes z molitvijo. — Počasi se vije spreved po obširnem samostanskem vertu in se slednjič oberne proti grajski kapelici. —

Zvonček še vedno glasno odmeva, ter navdušuje serca nazočih, kateri radostno gledajo olepšan vhod in okrašeno kapelico. Kapelica je precej velika na južnovzhodnem koncu samostanskega grada in vse, kar je v njej, je izborno. Skoro ne veš, kaj bi občudoval, ko stopiš vanjo: staro umetno sliko sv. Ane, lepo izrezbane oltarje, krasne kipe, ki so postavljeni na njih, ali pa novi tabernakelj, pripravljen v stalno prebivališče Gospodu nebes in zemlje. Posebno krasna so vratica tabernakeljnova, vsa z zlatom prevlečena, a v sredi, v podobi sv. hostije, sedi priserčno Detice Jezušček v modri oblečici in tako ljubko razteza mali ročici, da se človeku zdi, da Ga sliši govoriti: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in jaz vas bom poživil!“ Vsaj se ga pa gojenke tudi nagledati ne morejo. Vse srečne so, da jim je dovoljeno jutranjo in večerno molitev opravljati pred njegovim obličjem; skupno Ga obiskujejo po obedu, posamezno pa, ko jim čas dopušča.

Po slovesni sv. maši in zahvalni pesmi podelili so gospod oče sv. blagoslov, potem pa so v živem govoru narisali pomen tega dneva. Povdarjali so neizmerno srečo samostana, da sme na dveh krajih hraniti presv. R. Telo, namreč v cerkvi in v kapelici. Stoletja stoji ta kapelica, — so djali, — prvi posestniki gradú, škofje brizinški, so bili imenitni, tudi poznejši njihovi nasledniki, pa niti prvi niti drugi

niso dosegli sreče, da bi bil Jezus stalno prebival pod to streho; ta milost je bila prihranjena nam in skerbeti nam je, da se je vredni skazujemo. Mnogo, mnogo truda, skerbi, terpljenja in tudi stroškov je stalo č. samostansko družino razširjanje in popravljanje kapelice, gradu in notranje šole. Rađa je vse to prestala iz ljubezni do Boga in do učne mladine. Današnji dan je kronano to delovanje, in Gospod sam naše plačilo. — Povedali so še, kaj nam je Jezus v zakramentu presv. R. T., in kaj smo mu dolžni, ter gorko priporočali redovnicam in gojenkam, ne Ga samega puščati v tej prijetni kapelici, temuč pogosto Ga obiskovati in častiti. Za današnji dan pa, povdarjali so, naj vse molitve darujejo v ta namen, da bi ljubi Jezus nikedar ne bil razžaljen v tej hiši. Popoldne je bila slovesna molitvena ura pred izpostavljenim sv. R. T.

Ta dan vtisnil se je neizbrisljivo v spomin vsem, ki so bili pričujoči. Gorka hvaležnost bodi s temi versticami izrečena milostljivemu gosp. knezoškofu za dovoljenje, preč. g. očetu F. Zavodniku in vsem čč. gospodom za vdeležbo, najvišja hvala in čast pa Njemu, ki stoluje nad zvezdami, in se je ponižal tu med nami stanovanje si izvoliti!

Ti pa, mili zvonček, zvoni, zvoni! Opominjaj nas sladke dolžnosti, služiti stvarniku vseh stvari, vnemaj gorečo ljubezen v naših srcih, da bodo tekmovala med seboj in slednji dan v novi gorečnosti k tabernakeljnu hitela. Opominjaj nas k stanovitnosti do konca in oznanuj slavo Božjo še poznim rodovom milega slovenskega ljudstva.

Škofja Loka. 21. oktobra 1895.

Kakšen bodi vaš poslanec?

Zdaj poslanški kandidati
Rastejo iz tal ko gobe.
Težko res je prav spoznati,
Kaj je prav in kaj narobe;
Da ne bote se vkanili,
Čujte me Slovenci mili!

Mož, ki takrat vas pozna,
Ko ga treba je voliti,
Ki le v kerčmi vpije: slava!
Takega nikar voliti!
Ta ne bo vam prav pogodil,
Najberž bo za nos vas vodil.

Mož, ki s puško le na rami,
Z igro le ima opravkov,
Vdriha le po prazni slami:
Vam ne bo pomanjšal davkov;
Njemu mar bo lov, igranje,
Ne pa vaše bedno stanje.

Mož, ki nima — brez zamere! —
Ko zvoní Marija-Ave,
Več poguma, žive vere,

Da bi snél klobuk raz glave,
Le pustite ga neslanca, —
Tak ni vreden za poslanca.

Mož, ki Božje in cerkvene
Zákone vse v némar puša,
Vere nima ta nobene,
Tudi če se vam pridúša!
Nikdar mu ne verjemite,
Ga poslanca ne volite.

Mož, učen, res zvita buča,
Za poslanca se vam sili:
Če mesó pa v petek ruča:
Al' ga bote mar volili?
Nikdar! Cerkve ne spoštuje,
Kak za vas naj prav deluje?

Mož, prekanjeno olikan,
Za poslanstvo se poteza,
A značaj mu je pretikan,
Da po vas „nakviško spleza“;
Bi poslanški plajš ogernil,
Proč od vas bi se obernal.

Mož, ki se na persi bije:
Narodnjak sem perve baže!
Vetrec pa od kod pobrije,
Koj nasprotno se pokaže.
Taka reva šviga-švaga
Naj ne pride vam do praga!

Mož, ki škofa in duhovstvo
Rad bi vtopil v žlici vode,
Pospešuje kužno slovstvo,
To je mož laži-svobode!
Tega se ognite svata,
In pokážite mu vrata!

Kdo tedaj v prihodnje bode
Naš zastopnik, naš poslanec,
Da nas ne ukani, zbode;
Naših teženj verli znanec?
Sin katoljške Cerkve prave,
Sin prezvesti majke Slave!

Mož, ki mu je geslo sveto!
Vse za vero-dom-cesarja!
Ima za vaš blagor vneto
Serce, vzor je gospodarja, —
Tudi, če ni pravdo-znanec:
Tak naj bode vaš poslanec!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Dunaj. 11. nov. je bila pred cesarjem ljubljanska deputacija, župan Grasselli, namestni dr. Bleiweis in odbornik Hribar, ki se je Nj. Veličanstvu zahvalila za izdatno pomoč ob času potresa. Cesar so na znanje vzeli zahvalo in razodeli zadovoljnost zaradi sklepa, da hoče Ljubljana spomin cesarjevega obiskanja ob času potresa s posebnim spominkom počastiti. Tudi so Nj. Veličanstvo z zanimivostjo opraševali, kako je zdaj s poslopji po potresu.

Dunaj. Znano je že daleč po svetu, da dunajski mestni odbor si je bil glasovitega katoliškega konservativca dr. Lueger-ja izvolil za župana, ki pa ni bil poterjen, in 13. t. m. je bila nova volitev, v kateri je bil zopet izvoljen dr. Lueger z 92 glasovi. Kakor prvi pot, tako je dr. Lueger tudi zdaj naznanil, da volitev sprejme, ker to zahteva prostost in čast dunajskega mesta. Vsled tega je vladni komisar v imenu namestništva naznanil, da je mestni zbor razpuščen. Vsled tega je vstal velik vriš po mestu. Kaj se bode nadalje godilo pri tem čudnem zavozljanju, bode svet pričakoval z napeto zanimivostjo.

Hervasko. Novi škof senjsko-modruški dr. Ant. Mavrovič se je 5. t. m. vrnil z Dunaja v Zagreb.

Naslovni škof in priyor vranski Pavel Gugler postal je član ogerske magnatovske hiše.

Č. gosp. dr. Ferd. Frankelj, bivši sovrednik „Katol. Lista“, je postal špirtuval v nadškofovskem sesenišču; sovrednik „Katol. Lista“ pa je č. g. Štef. Korenić, subsidijar župnikov v Stupniku.

Bulgarski knez Ferdinand ima hud boj sam s seboj in z nadležnimi nekimi poslanci, ki v imenu bulgarskega naroda zahtevajo, da naj bi knez svojega sinčka Boris-a žertvoval razkolništvu. Knez sam pravi, da to bi bila zanj silo velika žertva (pač v pravem pomenu te besede! Vr.); vendar pa da bode skušal ustreči želji svojega ljubljenega bolgarskega naroda berž, ko bodo premagani zaderžki — Tu tedaj zahtevajo poslanci od kneza, da naj stavi narodnost nad vero, bolgarsko narodnost nad vero, ktera verh tega ni več v knezovi oblasti, ker je ubogi sinček že ud katoliške Cerkve. Toda ustregel bode vendar „sobranjevcem“, še le, ko bodo premagani zaderžki. Kaj pa, če se zaderžki ne bodo dali premagati? ... Molimo vsi věrni katoličani, da bi se princu predtvezeni zaderžki ne dali nikoli premagati; priporočujemo ubozega Boris-a Naši ljubi Gospej presvetega Serca, sv. Jožefu in živo prosimo ss. Cirila in Metoda, da bi do tega bogoskrunskega prekerševanja (ki takó nič ne veljá) nikoli ne prišlo; temveč saj bi Bog namesto tega še prav veliko Bulgarov — rajše ves bolgarski narod zavernil v katoliško Cerkev. Sej Bulgarov je že veliko katoliških in bilo bi jih še več, ako bi se nekteri žalosni odpadi ne bili pripetili. Bulgarski razkolniki bi s tem bogoskrunstvom nad mladim Borisom pri Rusu vendar nič ne pridobili; ruska politika zahteva vse kaj drugega, kakor pa prekerst dečka Borisa. — O sveta brata Ciril in Metod, prosita za Boris-a in za vse uboge Bulgare!

Rim. Sv. Oče so sprejeli v posebni avdijenci amerikkanskega poslanca Bartlett-Frippa. Častitali so mu sv. Oče k tako vspešnemu razcvitanju katoliške Cerkve v svobodnih Zjedinjenih državah in veselje so nad tem izrekli. Nato sta imela kratek pogovor o povzdignjenju apostoljskega delegata Msr. Satolliju

v Wešingtonu v kardinalski stan. Konečno so se zanimali sv. Oče za zdravje predsednika Clevelanda, ktereга zelo visoko cenijo.

Amerikkanske novice. (Po „Am. Slov.“) St. Paul, Minn. 21. vinotoka. Pretekli teden je došel v Ameriko č. g. Mihael Tušek, sin pokojnega Jan. Tušeka, pisatelja slovenskega. Par dni se je mudil pri svojem prijatelju v. č. g. J. M. Solnce, župniku v Št. Pavlu, potem pa je stopil v tretji letnik St. Pavelskega semenišča.

Pittsburg, Pa. Pred kratkim je umrl tukaj 15leten deček vsled preobilega tobakanja. Vsak dan je popušil več škatljic tega strupenega blaga. (Tudi naših mladenčev mnogi so vsi vsmrajani in medli kakov vela trava od tobaka. Vr.)

Kansas City. Porušila se je neka skala ter ubila 6 oseb, tri pa nevarno poškodovala. (Pazite, ker vsled potresa je tudi pri nas marsiktero robovje bolj rahlo. Vr.)

V Warren, R. J. je nastal hud ogenj. Začelo je goreti v nekem mlinu v sredini mesta. Predno so ga mogli pogasiti, vneli so se še trije drugi mlini za obdelovanje volne in še več družih poslopij. Škoda se ceni skoro na poldrugi milijon dolarjev. (Čudno, da železnice, požari in rudniki pokončajo silo ljudstva in delajo grozne škode v Ameriki! Vr.)

Slovensko pratiko za prestopno leto 1896 imajo tudi že amerikkanski Slovenci. Razun koledarskega gradiva prinaša letos prav obilo lepega, skerbno izbranega berila, kakor. n. pr.: Dobro berilo za kerščanske družine — Velika noč — Božja pot matere sv. Ane v Tunjicah pri Kamniku — Nadvojvoda Albreht — Potres v Ljubljani. Veljá 15 centov (amerikkanskih soldov.)

Narodni dom Amerikkanskih Slovencev. Pred nekaj leti so bili Slovenci v Ameriki še čisto neznano in prezirano ljudstvo. Drug za drugega niso vedeli, imeli niso nobenih društev, ne imeli svojih duhovnov in niti besede božje niso slišali v svoji materiščini. Dandanes je že mnogo drugače! Našli so se zavedni možje, med temi zlasti slovenska častita duhovščina, katera je trdno sklenila, privediti naš narod do iste stopinje izobraženosti, na kateri so drugi kulturni narodi v Ameriki.

Vpljivu „Amerikkanskega Slovencev“ in prizadevanju slov. duhovnov se je zahvaliti, da je v Ameriki toliko slovenskih društev, da imajo „Jednoto“.

„Jednota“ se po vsi pravici imenuje „Narodni dom“ amerikkanskih Slovencev.

Kupčija s sužnji še gerdobno gospoduje v Afriki. Meseca junija t. l. je poročal list laškega protisuženjskega društva to-le:

Vsled svoje oblasti nad obaljo Rudečega morja sklenila je Italija pogodbe z Menelikom — vladarjem Šoanskim, z Dankalskimi poglavarji, s sultanom v Obbia in s sultanom Medžurtinov; med glavnimi točkami teh pogodb je bila tudi določba, da naj ti vladarji zatró suženjstvo in ustavijo kupčijo s sužnji; Italija je vedno pazila strogo na to, da bi se te določbe spolnovale; kupcem je jemala sužnjike in kaznovala po laških postavah tergovce; tako je trgovina s sužnjiki že skoro zaterta v vseh laških naselbinah in večinoma tudi po deželah, ki so pod laškim varstvom; tudi ravno naštetih vladarji so začeli suženjstvo resno zatirati.

Samo abissinski sultan Menelik se je s pravo

barbarsko vremo spet lotil tega kupčevalstva in začel spet loviti ljudi za sužnjištvo, če prav je kerščen, razkolnik „monofizit“ in je tudi podpisal, kar se je sklenilo na shodu v Brüsselu.

Zadnje ekspedicije Menelikove so grozen zgled, kako ravna s sužnjiki. Nek Francoz (Vandercheym) je bil v Šoi, ko je prišel Menelik s to ekspedicijo domú. Sporočil je francoskim časnikom, kako nečloveško da je ravnal Menelik na tej poti z rodno Vollamo. Zato ker je pisal resnico, izpodili so ga iz Etiopije. Vjetih sužnjikov so našli 50.000; razven tega so naropali tudi še 15.000 glav živine. Menelik je ohranil nekaj sužnjev za-se; razven tega je pa ukazal, da se mu mora plačati tolar od vsakega sužnja, ki ga prodajo iz Šoe.

Včasih dá Menelik kak strog ukaz, da bi kdo mislil, da je v njegovi deželi prepovedano kupčevati s sužnji; tako hoče na led zvoditi tujce; ukaze res izpolnjujejo tako, da pripeljejo sužnje kralju, kateri trgovce kaznuje na videz sužnje obderži in jih prodá na svoj račun.

Nedavno je podaril godžamski kralj Meneliku 100 sužnjikov Šangallov in 50 kraljici Taiti. — Ponejše poročila pravijo, da so prav v zadnjem boju z Vollami ubili ali vjeli Menelikovi vojaki 110 mož in tudi število ženskih.

Bas-Alulovi vojaki, ki služijo Meneliku, poslali so v svojo deželo mnogo sužnjev, katere so nalovili v groznih bojih z Vollami in Arussi; deželi teh dveh rodov ste čisto prazni. Nekatere so gnali skozi Tigré, ki je pa v laški oblasti; te so pa berž oprostili Italijani.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november) 1895.

a) Glavni namen:

Zadeve katol. Cerkve po nemških pokrajinah.

Opravičeno se nam dozdeva, pogledati na oni čas, ko si je štel nemško ljudstvo v dolžnost sv. Cerkev varovati, braniti in razširjati. Sv. Oče mazilil je vladarja nemških dežel ter ga s tem pripoznal cesarja „rimskega cesarstva nemškega ljudstva“ z vzvišenim ukazom, razširjati ter braniti Božje kraljestvo na zemlji. Dobromisleči cesarji so izvrševali svojo nalogo v tem smislu; zatorej se je imenoval prvi med njimi Karol Veliki, vedno le „ponižnega varha sv. Cerkve, v vseh rečeh pomočnika apostolskega Sedeža.“ Ta tesna zveza našega ljudstva s Cerkvijo nam nikoli ni škodovala, kakor nam je znano iz zgodovine; kar je pa neizmerno škodovalo, je pred vsem popolna ločitev velikega dela nemškega ljudstva od katoliške Cerkve. Koliko bojov in razdjanja prišlo je zavoljo tega nad nas! Koliko kervi je preteklo in koliko duhovnih nadnaravnih dobrot zgubili so od tega časa naši ločeni bratje! S to ločitvijo odtergali so se od Cerkve, od Boga samega. Današnje dni se to vedno bolj kaže in se ne more zatajiti niti od njih, ki Cerkve nočejo pripoznavati. Vera v Kristusa kot Boga-človeka zgubila se je že pri večini ločenih protestantov; apostoljsko vero so zaverгли, nad vsem dvomijo in nič ne verujejo. Prosimo tedaj vsaj zdaj usmiljeno serce našega Odreše-

nika za obilno milost in usmiljenje, posebno sedaj, pravim, ker se kaže po nekterih krajih želja po združenju in tudi sv. Oče vedno za to stvar moliti vevajo, da ne bi vsi paganstvu pripadli, ko bi vsako vero izgubili! —

Moliti moramo tudi za svoje katoliške brate v Nemčiji, posebno za tiste, ki živé sredi po protestantskih krajih, ki nimajo pravega dušnega pastirstva ter dajejo svoje otroke v protestantske šole; — takih ni malo. Bonifacijev list govori o 55637 otrocih, ki so leta 1891 na Pruskem hodili v protestantske šole, in nekateri izmed teh, tako se pripoveduje, niso vživali nobenega katoliškega verouka. K temu prihaja še to, da po nekterih krajih (posebno po tovarniških in onih, kjer se razširja socijalna demokracija, in so druge žalostne gospodarske razmere) je družbinska vez zelo omajana in vsled tega otroci doma tudi ničesar ne slišijo o sv. veri. Velik del otrok iz mešanih zakonov postane tudi prostanski, ter v nemaren v verskih rečeh. Pa te napake smeli bi imenovati majhne v primeri k oni škodi, ki nastaja iz tega, da je popolnoma neodvisno postala brezbožnost in bogoskrunstvo po šolah in posebno po visokih šolah, kakor tudi v besedi in pismu zunaj šol. Kaj tu vse govore, se uče in pišejo! Da omenimo le eno, pogledjmo, kako je dežela skoro popolnoma preplavljena od gerdega in umazanega slovstva; nobena moč ne brani brezvestnemu prodajavcu in založitelju prodajati svojo zanikarno robo ter na ta način spravljati pologama tisoče in tisoče ob vero in nramnost. —

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

17. **S. Gregorij.** Sv. Oče in sv. rimske kongregacije. Katol. razlaga sv. pisma. Terdovratni grešniki.

18. **S. Odon.** Vzderžanje verske gorečnosti v več mešanih zakonih. Pridobitev neke službe. Pohujšanja.

19. **S. Elizabeta.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Katoliške gospejne družbe. Več samostanskih naselbin.

20. **S. Feliks.** Francija. Duh poterpežljivosti. Spreobrnitev grešnikov iz navade.

21. **Marijino darovanje.** Mnogi poklici k sv. duhovskemu in redovnemu stanu. Marijanske kongregacije in njih novi časopisi.

22. **S. Cecilija.** Pospešitelji lepega cerkvenega petja. Šole za žensko mladino. Več rešilnih hiš.

22. **S. Klemen.** Hudo skušani Sambeski misijon. Posli. K hudemu nagnjeni otroci. —

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mati priporoča svojo bolešno hčer Naši ljubi Gospej in sv. Antonu Pad. za terdnejše zdravje. — V molitev je priporočena neka oseba, da bi zapustila bližnjo priložnost k grehu. — Hudo terdovraten grešnik, da bi se spreobrnil na prošnje sv. Antona, sv. Jožefa in Žalostne Matere Božje. — Dijak živo priporočen v bratovsko molitev naše Ljube Gospe presv. Jezusovega

Serba, ki se tudi vsaki dan zanj opravlja sv. rožni venec, da bi mu Bog na priprošnjo Matere Božje, sv. Antona P. in sv. Jožefa podelil dar učenosti, in da bi bil Bogu posvečen in njemu darovan, ter da bi se na bolje obrnilo. Ako bomo uslišani, bomo po Danici zahvalo naznanili.

Listek za raznoterosti.

V Zagrebu so nedavno kleriki nadškofovskega semenišča imeli duhovne vaje, ki jih je vodil v. čast. gosp. Jožef Celivščak, svečenik Jezusove družbe v Travniku.

Prav drag spominek nam je ravno te dni došel iz Amerike, namreč izvrstna fotografija štirinajstih verlih duhovnov, naših rojakov. Prelepo je zložena skupina generalvikarjev Buha in Trobeca, dekana Pluta, ob kraju junakov Solna in Šušteršiča in družih; nekterih, zlasti mlajših, še nismo mogli do čistega razločiti; sej tudi vsih ne poznamo osebno. Vsi, kateri so videli ta spominek, so ga bili prav veseli in prečast. gosp. Buh nam je z njim močno ustregel. Bog Vas živi, predragi prijatelji!

Kačji strup. Že od nekdanj preiskujejo kačji strup, iz česa prav za prav je ta morilec. Saj pa tudi ni čudno, če pomislimo, koliko ljudij je že pomerlo vsled kačjega pika. V angleški Indiji so pomorile kače leta 1886 — kakor se vradno poteruje — 22143 ljudij, in leta 1894 čez 23000; razun tega je še premnogo slučajev, kateri se niso oblastvom naznanili, in torej niso všteti. V Nemčiji so povprečno umerle tri osebe na leto od gadjega pika, ko je bilo do 50 ljudij pičenih.

Kačji strup je nekaka oljnata tekočina brez vonja in kusa, barve pa rumenkaste, zelenkaste ali vodene. Že samo delček od kapljice tega strupa zadostuje, da zastrupi vso kri kake večje živali. Več let celo in še posušen strup ohrani svojo silno in usmrtivno moč. Med tistimi, ki so se leta in leta trudili, da bi na tanko spoznali, iz česa je strup, smemo imenovati pred drugimi Amerikanca Mitchella (Mišel) in Edvarda Reicherta. Ta dva sta naredila poskuse s strupom več kakor 200 kač, in še zlasti kač klopotač; sprevidela sta, da pri tem najbolj deluje neka beljakovnata spojina, „globulina“ imenovana. Globuline pa imajo nekatere verste kač več, druge zopet manj, zato je tudi strup nekterih kač bolj nevaren kakor drugih. — Največje bolečine napravlja kačji strup navadno v želodcu, od nekterih kač pa zopet v mozgu.

Gadji pik se večkrat ozdravi s tem, da se v obilni meri vživa konjek, „kimel“ ali močno vino, in sploh pijače, v katerih je mnogo alkohola. — V Ameriki, kakor so naznanjali pred nekterimi leti, je neki mož hlood obrnil in stopil na celo gnjezdo grozno strupenih kač, ktere so se zaletavale vanj; on pa jih terl s svojimi dobro podkovanimi škornjami ter vse skvečil, vendar ena ga je bila dosegla in pičila v perst; on pa hitro teče domú, spi je izdatno porcijo žgane pijače in zaspi. Strup je bil s tem premagan in zbudil se je zdrav. —

Ne pozabimo pa, da kar je navadni strup za telo, to je za dušo tisti strup, ki se mu pravi greh. Naj postavimo tukaj latinsko pesmico, ki ta strašni

strup popisuje. Našim mladim pesnikom pa bodi naloga, da naj to pesem skušajo čversto posloveniti. Glasi se tako-le:

De gravitate peccati.

Quam horrenda res peccatum!
Angelis exitium,
Et Adamo, vix patratum,
Attulit exilium.
Quisquis ergo Deum noscis,
Cave ab aeterno vae!
Si Salutem tuam poscis,
Jam peccare desine.
Nam si peccas. Deum ludis,
Sed o ter infausta sors!
In te ipsum fulmen cudis.
Tua est peccatum mors.
Jesum olim hoc occidit
Diro lethi genere;
Hoc portentum orbis vedit,
Ast non videat in me.

Zagrab. 1833 T. M. P. Z.

Pristavek. K temu pa še nektera prašanja o duševnih kačah, n. pr.:

- 1.) Kdo je škorpion? (V poljanskem narečju: „škerpiján“.)
- 2.) Kdo je ôsa?
- 3.) Kdo je seršen?
- 4.) Kdo je gad?
- 5.) Kdo je modras?
- 6.) Kdo je kača klopotača?
- 7.) Kdo je zmaj?

Vsaka številka utegne služiti kot thema za kratko pesniško kitico, ali pa za malo premišljevanje v prozi. —

Dobrotni darovi.

Za dijake: mizo Čast. g. župnik Sim. Zupan 5 gld. — V spolnitev obljube „za kruhe sv. Antona Pad.“, kô sem bila vselej uslišana v svojih prošnjah 2 gld. — Č. M. K. M. 5 gld. — Neimenov. po č. g. Mraku za dijake 3 gl. in posebej 1 gl. „za kruhe sv. Antona“. — V. č. g. župnik Tom. Potočnik 3 gld. — G. Jože Krek 5 gld. — „Za kruhe sv. Ant.“ Neim. za spreobrnjenje nekega grešnika 1 gld. 50 kr. — Neimenovan prijatelj 5 gld. — Marija Bertič 1 krono „za kruhe sv. Anton“ na dober namen zoper bolezen. —

Za sv. Detinstro: Čast. gosv. Ljudovik Šifrer 21 gld. 50 kr. iz Nakla —

Za poškodovane esled potresa: Č. g. župnik Jož. Škerl 1 gld.
Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Neimenovan 1 gld.
Za cerkev Marije Pom. na Brezjah: Neimenovan 1 gld.
Za pariško bratovščino za duše v vicah: Katarina Mulej 1 krono. —

Za Salezijance: Č. g. župnik Lor. Kristofič 2 gld.
Za najbolj potrebne misijone: Neimenovan prijatelj 6 gld. —
Neka oseba po č. P. Inocenciju Kopriva-tu 54 gld. 79 kr.
Za afrikanke misijone: Župnija sv. Katarine v Topolu 5 gl. — Zbirka iz Jesenic 8 gld. po č. g. župniku J. Keršiču.

Za misijone v srednji Afriki: Po prečast. dekanu gosp. J. Lavrentiču 10 gld. — Po preč. g. proštu Dr. A. Jarcu 10 gld. — Janez Jalen 2 gld.